

## **“Vull anar al cel!”**

La serventa de Déu Montserrat Grases morí el 1959, a l'edat de 18 anys, després d'una dolorosa malaltia viscuda amb alegre lliurament a la voluntat de Déu. Adjuntem el darrer full informatiu de la Causa de Canonització d'aquesta catalana, les restes de la qual reposen a l'Oratori de Santa Maria del Col·legi Major Bonaigua de Barcelona.

24/08/2005

Fragments de les anotacions d'Emília Vila –directora de Llar (1)– dels últims dies de Montse.

**15-III-1959** . En veure'm arribar digué **Lia, oi que aniré al Cel? Saps el que passa? que no faig res** . Els patiments petits no contaven per a ella, calia enumerar-los: les cures que gairebé no podia aguantar; la set que tenia i no podia beure; les hores d'insomni; els dies al llit sense desesperar-se, etc.

**16-III-1959** . Una nit vam fer una novena a Isidoro (2). En arribar al demani's, el seu pare digué: per la curació de la Montse. M'agafà la mà i em va dir: **oi que no demanaràs això? Què vols que demani? Lia que me'n vagi aviat al Cel** . I va seguir comentant: **dius que sí, però males llengües em diuen el contrari** (3).

**17-III-1959** . **Saps que ara penso en el taüt, oi que sóc ximpleta?** Vaig procurar treure-li tota sensació

molesta. Li vaig parlar que l'ànima valia més que el cos, que no es preocupés del cos perquè ja el tractaríem molt bé, perquè l'estimàvem molt. La seva mare i jo estàvem amb la Montse, quan gairebé cridant digué: **Però, Senyor, quan? Mare meva t'estimo molt .** Després comentà: **sóc ximple, però si no li dic així de fort em sembla que no li dic .**

**18-III-1959 .** Estava molt ensopida, però em va donar una abraçada forta. Després vas estar molt temps sense dir res. De tant en tant dèiem jaculatòries. Quan es va refer una mica, parlàrem del Pare (4), que oferís totes les coses d'aquell dia per les seves intencions com a regal. De cop aplaudí i digué: **Demà és Sant Josep, “olé”, “olé”, i jo me n'aniré al Cel .**

**26-III-1959 .** Em va donar la mà i va intentar dir jaculatòries. Mirava cap

a la Mare de Déu i li enviava petons. Va agafar el crucifix, intentava besar-lo, però no podia tancar els llavis. Vam dir moltes vegades **Jesús, Josep i Maria** . A les 12 vam recitar l'Àngelus amb la seva mare. Jo molt a prop de la seva orella. Vam trucar a les que vam poder de Llar i vam resar el Rosari totes plegades. Al poc temps va començar a canviar la seva respiració, va donar tres glopades i, sense cap estridència, expirà. El seu pare, la seva mare i jo vam començar a dir-li jaculatòries, però ja no ens sentia. Va morir donant una mà a la seva mare i l'altra a mi. Era cap a l'una del 26 de març, Dijous Sant.

(1) Centre de l'Opus Dei on anava Montse.

(2) Isidoro Zorzano, fidel de l'Opus Dei, mort el 1943. La seva causa de beatificació està oberta.

(3) Es refereix a les temptacions que l'assaltaven en aquells dies.

(4) Sant Josepmaria Escrivà de  
Balaguer.

15 de juliol de 2005

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-ad/article/vull-anar-al-  
cel/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vull-anar-al-cel/) (23/02/2026)